

ébredés

életben maradtam,
fájdalmam végül is nem volt
inkább a megalázottság és a
kapaszkodás önmagamba, ami
feszült bennem, s ahogy ez a
feszület tartott, ahogy ez megtartott
értettem meg természetünk
érzéseink jelöletlenségét
hullámzását, meghittségét
fizikai biztonságát;
bizonyosság ez, mint a tér, mint
az ember az összes hordalékával
ahogy megvilágosul az egymás
előtti szégyen diadala
mert megszületett

születés

ott azon a homokpadon
a Pireneusokban, ahol tényleg
csak az a nap volt
a teljesség, a gyermeki öröm
a bizonyossága az életnek
annak az egyszeri és boldog voltában
egy leülepedett, hegyek közé szorult
forróság volt, s a forrón tartott
szerelem, mint a hegyekről gördülő
éles kő-moraj végtelennek tűnt
ebből a természetességből rohantunk
aztán az ütő-kopó életsztrádára
hogy a traverzek és az örök-sitt között
bomlasszuk a társadalmat



eltolódás

a kövekre ráomlott tavasz
forgácsol, omlaszt
és keresztbe fúj a délelőtti héven
mikor a Duna keskeny a hullámhoz
szemet szűkít, könnyet présel
és hordja az elmúlt évek hiábavalóságát
de érzed azért, hogy élni
fontosabb másnak, hogy aztán a szél
mint homokszemet hordjon szét

elengedem ezt az órát
minden csúszik így
és mintha elveszne ez a kis
idő, pedig nem, és csak úgy
mint máskor a napsütéses fénydarab
vándorol bútoron, pulóveren
poháron és a folyamon
ahol elúszik egy lapos hajó, a rakpart
és a fák előterében
járművek gurulnak vízszintesen
elengedem ezt az órát
ahogy csillámlik, múlik minden

Deák Botond (Székesfehérvár, 1969): költő. Pécssett él.
Legutóbbi verskötete: *Zajló* (Palimpszeszt+PRAE.HU, 2012).